

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 4, 2023

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:340](#) 24-01-2023

Intrekking natuurvergunning/Gelderland

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:406](#) 01-02-2023

Planschade/Halderberge

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:390](#) 01-02-2023

Planschade/Castricum

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:403](#) 01-02-2023

Planschade/Dongen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:400](#) 01-02-2023

Bestemmingsplan/Eijsden-Margraten

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:293](#) 25-01-2023

Handhaving/Maastricht

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2023:131](#) 25-01-2023

Omgevingsvergunning/Twenterand

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Twenterand

Vastgoedeigenaar heeft alleen rechtstreeks belang bij verlenen van omgevingsvergunning voor vestiging supermarkt op nieuwe locatie als sprake is van bijkomende omstandigheden waaruit blijkt dat zijn belang rechtstreeks wordt geschaad.

Casus

Bij besluit van 5 november 2019 heeft het college van burgemeester en wethouders van Twenterand aan Aldi Deventer B.V. (hierna: Aldi) een omgevingsvergunning verleend voor de nieuwbouw van een supermarkt op een perceel te Vriezenveen. Aldi heeft plannen om de supermarkt te verplaatsen naar een ander perceel in Vriezenveen en heeft daarom een omgevingsvergunning aangevraagd om een nieuwe supermarkt te kunnen bouwen. Manitoba is eigenaar van een pand op de percelen Manitobaplein 2-5 te Vriezenveen. In het verleden is deze locatie in beeld geweest als mogelijke nieuwbouwlocatie voor Aldi, maar deze plannen zijn niet doorgegaan. Het pand staat momenteel leeg. Manitoba kan zich niet verenigen met de verleende omgevingsvergunning, omdat zij meent dat in het verleden ten onrechte geen planologische toestemming is verleend voor de verhuizing van Aldi naar het Manitobaplein 2-5. Daarbij vreest Manitoba dat haar pand leeg zal blijven staan. Het college heeft het door Manitoba gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Volgens het college is Manitoba geen belanghebbende bij het besluit van 5 november 2019. De rechtbank heeft het door Manitoba hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Ook de rechtbank is van oordeel dat Manitoba geen belanghebbende is.

Manitoba kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank en heeft hoger beroep ingesteld. Zij stelt dat zij in 2011 het Manitobaplein 2-5 heeft gekocht, zodat deze locatie aan Aldi kon worden verhuurd en de nieuwe supermarkt op die locatie kon worden gebouwd. De rechtbank heeft volgens Manitoba onvoldoende in haar oordeel betrokken dat de gemeente ook afspraken heeft gemaakt met Manitoba over de verhuur van het Manitobaplein 2-5 aan Aldi. Verder voert Manitoba aan dat zij vreest dat zij met structurele leegstand van haar pand zal kampen, doordat Aldi de nieuwe supermarkt op een andere locatie mag bouwen. In dit

kader wijst Manitoba op de ladder voor duurzame verstedelijking, die de rechtbank volgens haar ten onrechte niet heeft genoemd in de uitspraak. Ook voert Manitoba aan dat zij een directe concurrent is van Aldi. Tot slot wijst Manitoba erop dat haar eigendomsrechten door het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning worden aangetast.

Rechtsvraag

Is de vastgoedeigenaar belanghebbende bij het besluit tot verlening van een omgevingsvergunning aan Aldi?

Uitspraak

De Afdeling stelt vast dat het belang van Manitoba in deze procedure voortvloeit uit haar concurrentiepositie als vastgoedeigenaar. Manitoba kan zich immers met name niet vinden in het besluit van 5 november 2019, omdat zij vreest dat hierdoor haar pand aan het Manitobaplein 2-5 leeg zal blijven te staan. Hierover overweegt de Afdeling het volgende. Het concurrentiebelang van een vastgoedeigenaar kan rechtstreeks bij een besluit tot het verlenen van een omgevingsvergunning betrokken zijn, als deze vastgoedeigenaar zich toelegt op de verhuur van winkelruimten in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment als dat waarbinnen de vergunde bedrijvigheid is voorzien. Maar wanneer sprake is van een leegstaand multifunctioneel pand, heeft de vastgoedeigenaar alleen een rechtstreeks belang als sprake is van bijkomende omstandigheden waaruit blijkt dat zijn belang rechtstreeks door het besluit wordt geraakt. Van een multifunctioneel pand is sprake wanneer op grond van het ter plaatse van dit pand geldende bestemmingsplan in het pand uiteenlopende activiteiten zijn toegestaan.

De Afdeling stelt vast dat het pand van Manitoba jarenlang leeg staat. De gronden waarop dit pand staat, vallen binnen het plangebied van het bestemmingsplan 'Vriezenveen lintbebouwing en centrumgebied'. Op de verbeelding van dit plan zijn deze gronden aangewezen voor de bestemming 'Gemengd' met daarbij, voor zover van belang, de aanduiding 'detailhandel' en de aanduiding 'specifieke vorm van wonen - nieuwbouwlocatie'. Op grond van artikel 8.1 van de regels van het bestemmingsplan 'Vriezenveen lintbebouwing en centrumgebied' mogen deze gronden voor verschillende activiteiten worden gebruikt, zoals onder meer detailhandel, woningen en kantoren. Dit betekent dat in het pand van Manitoba uiteenlopende activiteiten zijn toegestaan en het een multifunctioneel pand betreft. Gelet op wat onder 4.2 is overwogen, betekent dit dat het belang van Manitoba alleen rechtstreeks betrokken kan zijn bij de verleende omgevingsvergunning als sprake is van bijkomende omstandigheden. Deze bijkomende omstandigheden kunnen naar het oordeel van de Afdeling niet worden gevonden in de voorgeschiedenis die Manitoba heeft met Aldi. De Afdeling

begrijpt dat Manitoba zich, gelet op deze voorgeschiedenis, betrokken voelt bij de aan Aldi verleende omgevingsvergunning. Hoewel het niet in geschil is dat het Manitobaplein 2-5 te Vriezenveen in het verleden in beeld is geweest als potentiële nieuwe locatie voor Aldi, is deze voorgeschiedenis naar het oordeel van de Afdeling te lang geleden om daar in deze procedure een rechtstreeks belang aan te kunnen ontleen. De Afdeling weegt hier mee dat Aldi op de zitting heeft toegelicht dat het Manitobaplein 2-5 te Vriezenveen al langere tijd niet meer bij haar in beeld is als potentiële locatie. Op dat terrein is geen ruimte voor parkeren op het maaiveld en bovendien speelt mee dat Aldi een grotere winkel wil dan mogelijk is op het Manitobaplein. Uit de stukken is verder niet gebleken dat sprake is van andere bijkomende omstandigheden op grond waarvan Manitoba een rechtstreeks belang zou kunnen hebben bij de verleende omgevingsvergunning.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat Manitoba niet rechtstreeks in haar belang wordt geraakt door het besluit van 5 september 2019. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat Manitoba geen belanghebbende is bij dit besluit. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank hierom ook terecht niet ingegaan op de inhoudelijke gronden die Manitoba heeft aangevoerd tegen de verleende omgevingsvergunning, zoals de vraag of bij het verlenen van de omgevingsvergunning rekening had moeten worden gehouden met de ladder voor duurzame verstedelijking.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:131

Zaaknummer: 202106055/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Eijsden-Margraten

De raad heeft zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat de ontwikkeling passend is in het stiltegebied en daarbij kunnen betrekken dat sprake is van niet-intensieve recreatie en dat de camping is gericht op de rustzoekende toerist.

Casus

Bij besluit van 29 september 2020 heeft de raad het bestemmingsplan ‘Recreatielandgoed De Kleine Peul’ vastgesteld. Op de gronden is het gemengd agrarisch bedrijf van de initiatiefnemer gelegen. De initiatiefnemer is voornemens een recreatielandgoed te starten met behoud van de akkerbouwactiviteit (ongeveer 30 ha). Het plan voorziet in het recreatielandgoed middels de bestemming ‘Recreatie-Verblijfsrecreatie’. De gronden waarop deze bestemming rust, zijn bestemd voor verblijfsrecreatie in de vorm van een kampeerterrein met maximaal 52 kampeerplaatsen.

Appellanten verzetten zij zich tegen het plan, omdat zij onder andere vrezen voor aantasting van de natuurwaarden. Het plangebied is gelegen in een stiltegebied. Op grond van het Provinciaal Omgevingsplan Limburg (POL) 2014 wordt gestreefd naar een geluidwaarde van 40 dB(A) of lager in een stiltegebied. De stichting en anderen betogen dat het toestaan van een camping waar honderd(en) gasten tegelijkertijd kunnen komen, zorgt voor een geluidtoename die in strijd is met de toegestane grenswaarde in het stiltegebied.

De raad stelt zich op het standpunt dat het aanwijzen van gronden als stiltegebied niet betekent dat er niets meer mogelijk is. Nieuwe ontwikkelingen zijn mogelijk, mits deze passen in het gebied. Volgens de raad is dat hier het geval. Het recreatielandgoed is bedoeld voor de rustzoekende toerist en de voorzieningen zijn daarop afgestemd. Geluid zal voornamelijk worden veroorzaakt door aan- en afrijdend verkeer, het opstellen en afbreken van kampeermiddelen en menselijk stemgeluid. Dat zijn geluiden die vergelijkbaar zijn met geluiden van recreanten die zich al structureel in het gebied bevinden.

Rechtsvraag

Heeft de gemeenteraad van Eijsden-Margraten het provinciaal beleid voor stiltegebieden in het Provinciaal Omgevingsplan Limburg 2014 voldoende betrokken in de belangenafweging om een recreatielandgoed met de bestemming 'Recreatie-Verblijfsrecreatie' mogelijk te maken in een stiltegebied?

Uitspraak

Bij de vaststelling van een bestemmingsplan moet de raad bestemmingen aanwijzen en regels geven die de raad uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening nodig acht. De raad heeft daarbij beleidsruimte en moet de betrokken belangen afwegen. De Afdeling oordeelt niet zelf of het plan in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. De Afdeling beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan in overeenstemming is met het recht. Daarbij kan aan de orde komen of de nadelige gevolgen van het plan onevenredig zijn in verhouding tot de met het plan te dienen doelen.

De Afdeling stelt vast dat het plangebied in een gebied ligt dat op grond van het provinciaal beleid is aangeduid als stiltegebied. In dat stiltegebied gelden de regels die zijn opgenomen in paragraaf 4.6 van de Omgevingsverordening. Die regels hebben betrekking op, bijvoorbeeld, het organiseren van toertochten of wedstrijden voor motorvoertuigen, het gebruik van lawaaige apparaten, knalapparatuur en vuurwerk. De raad is bij de vaststelling van het bestemmingsplan niet gebonden aan het provinciaal beleid, maar dient er wel rekening mee te houden, wat betekent dat dit provinciale beleid in de belangenafweging moet worden betrokken.

In paragraaf 4.2.2 van de plantoelichting is ingegaan op het provinciaal beleid inzake het stiltegebied. Daarin wordt vermeld dat het beleid erop is gericht om het geluidniveau in het stiltegebied te beperken tot 40 dB(A). Gebiedsvreemde geluiden dienen te worden voorkomen. Hierbij kan worden gedacht aan opsporen of ontginnen van in de bodem aanwezige stoffen of het omzagen en kappen van bomen, anders dan voor bosbouwkundig onderhoud. Gebiedseigen geluiden zijn wel toegestaan. Hierbij wordt gedacht aan de dagelijkse activiteiten van mensen die in het gebied wonen, werken en leven. In dit licht bezien wordt in paragraaf 4.2.2 van de plantoelichting uiteengezet dat het recreatielandgoed geen toename van gebiedsvreemd geluid zal produceren ten opzichte van het huidige agrarische bedrijf. Daarbij wordt betrokken dat de camping zich richt tot de rustzoekende toerist en wordt het geluid van de campinggasten geschaard onder gebiedseigen geluid van extensieve recreanten die al aanwezig zijn in het gebied.

Gelet op het bovenstaande ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat de raad

onvoldoende het provinciaal beleid heeft betrokken in de belangenafweging. De raad heeft zich redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat de ontwikkeling passend is in het stiltegebied en daarbij kunnen betrekken dat sprake is van niet-intensieve recreatie en dat de camping is gericht op de rustzoekende toerist.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:400

Zaaknummer: 202006390/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Intrekking natuurvergunning/Gelderland

Het feit dat geen rekening is gehouden met de eisen in het Besluit huisvesting is geen reden om aan te nemen dat bij vergunningverlening is uitgegaan van onjuiste informatie. Anderhalf jaar na de vaststelling van diverse beleidsdocumenten is nog onvoldoende inzichtelijk hoe de concrete uitvoering van de voorgenomen maatregelen bijdragen aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie.

Casus

In 2015 is een natuurvergunning verleend voor de exploitatie van een geitenhouderij op een afstand van 475 m van het Natura 2000-gebied Rijntakken. Eiseres heeft gevraagd om deze vergunning gedeeltelijk in te trekken. Gedeputeerde staten van Gelderland hebben dit geweigerd omdat overschrijding van de kritische depositiewaarden in de Natura 2000-gebieden geen reden vormt om de natuurvergunning in te trekken. Dit kan alleen als er wordt aangetoond dat intrekking of wijziging van de toestemming de enige passende maatregel is om verslechtering of significante verstoringen in Natura 2000-gebieden te voorkomen. Eiseres kan zich niet verenigen met de weigering van haar verzoek om gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning.

Rechtsvragen

1. Is er sprake van onvolledige of onjuiste informatieverstrekking indien bij de verlening van een natuurvergunning rekening is gehouden met meer dieren dan op grond van het Besluit huisvesting is toegestaan?
2. Is voldoende inzichtelijk gemaakt hoe de concrete uitvoering van de aangekondigde maatregelen en de haalbaarheid van reductiedoelstellingen uit de Wet stikstofreductie en natuurverbetering (Wsn), het Beheerplan Rijntakken, de Uitvoeringsagenda Gelderse Maatregelen Stikstof 2021-2025 en de Contournota Programma Stikstofreductie en

Natuurverbetering bijdragen aan de noodzakelijke daling van de stikstofdepositie in het Natura 2000-gebied.

Uitspraak

De Afdeling heeft in de Logtsebaan-uitspraak (ECLI:NL:RVS:2021:71) uiteengezet onder welke omstandigheden een natuurvergunning kan of moet worden ingetrokken of gewijzigd en welke eisen aan de motivering van een beslissing op een verzoek om intrekking of wijziging van een natuurvergunning worden gesteld. Het toetsingskader uit deze Afdelingsuitspraak vormt de leidraad bij de beoordeling van de beroepsgronden.

1. Intrekking op grond van artikel 5.4, eerste lid, onder b, van de Wnb (onjuiste of onvolledige gegevens)

Artikel 5.4, eerste lid, onder b, van de Wnb bepaalt dat een natuurvergunning kan worden ingetrokken of gewijzigd als de gegevens op grond waarvan de vergunning is verleend zodanig onjuist of onvolledig blijken te zijn dat, waren de juiste gegevens bekend geweest, een andere beslissing zou zijn genomen.

Vergunninghouder heeft 5.510 geiten aangevraagd in de aanwezige stallen. Deze aanvraag is door verweerder beoordeeld en vervolgens is door verweerder de natuurvergunning verleend voor dit aantal geiten. Omdat er zowel voor wat betreft de dieren aantallen als de staloppervlakte geen sprake is van onjuiste of onvolledige gegevens, is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van een bevoegdheid om de natuurvergunning in te trekken of te wijzigen op grond van artikel 5.4, eerste lid, onder b, van de Wnb. Dat deze dieren aantallen ongewenst zijn uit het oogpunt van dierenwelzijn en dat vergunninghouder mogelijk daarom niet het vergunde aantal geiten in de stallen huisvest, maakt namelijk niet dat sprake was van onjuiste of onvolledige gegevens bij het indienen van de aanvraag. De keuze van de vergunninghouder om minder geiten dan het vergunde aantal te huisvesten maakt, anders dan eiseres betoogt, ook niet dat de natuurvergunning inhoudelijk tegenstrijdig is. Er bestaat geen verplichting om een natuurvergunning maximaal te benutten. Bovendien is ook niet gebleken dat het feitelijk onmogelijk is om binnen de staloppervlakte het aangevraagde aantal dieren te huisvesten.

Verweerder heeft daarnaast terecht aangegeven dat dierenwelzijn geen toetsingskader vormt bij het verlenen van een natuurvergunning, zodat het niet mogelijk is om een natuurvergunning te weigeren als niet aan huisvestingsvereisten wordt voldaan.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat hij niet bevoegd is om de natuurvergunning in te trekken of te wijzigen op grond van

artikel 5.4, eerste lid, onder b, van de Wnb.

2. Intrekking op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb

Uit de Logtsebaan-uitspraak volgt dat in artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb besloten ligt dat een zelfstandige grond voor intrekking of wijziging van een natuurvergunning aanwezig is als een verslechtering of significante verstoring van natuurwaarden in een Natura 2000-gebied dreigt en de activiteit waarvoor de natuurvergunning is verleend, effecten heeft op die natuurwaarden. Als aan deze twee voorwaarden is voldaan, staat vast dat ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn passende maatregelen moeten worden getroffen om verslechtingen of verstoringen met significante gevolgen voor de natuurwaarden in een Natura 2000-gebied te voorkomen. Verweerder heeft beoordelingsruimte bij de keuze van de maatregelen die passend zijn. Dit betekent dat het intrekken of wijzigen van een natuurvergunning als passende maatregel kan worden ingezet, maar dat ook andere passende maatregelen kunnen worden getroffen. Als intrekking of wijziging van de natuurvergunning echter de enige passende maatregel is, moet de vergunning worden ingetrokken. Als verweerder niet voor intrekking of wijziging van de natuurvergunning kiest, moet hij inzichtelijk maken op welke wijze hij invulling heeft gegeven aan zijn beoordelingsruimte. Uit de Logtsebaan-uitspraak volgt dat verweerder dat kan doen door uit te leggen welke andere maatregelen zijn of zullen worden getroffen, binnen welk tijdpad de maatregelen worden uitgevoerd en wanneer verwacht wordt dat die effectief zijn.

Verweerder wijst in het aanvullende verweerschrift op de (bron)maatregelen die in de Wsn, het Beheerplan Rijntakken, de Uitvoeringsagenda Gelderse Maatregelen Stikstof 2021-2025 en de Contournota Programma Stikstofreductie en Natuurverbetering zijn opgenomen. In de uitspraak van 22 oktober 2021 (ECLI:NL:RBGEL:2021:5684, OGR 2021-0206), die verweerder in het verweerschrift noemt, is overwogen dat verweerder destijds met de verwijzing naar de documenten die ook nu worden benoemd, voldoende inzichtelijk heeft gemaakt welke andere passende maatregelen worden of zullen worden genomen ter voorkoming van verslechtering of significante verstoring van de natuurwaarden in de Rijntakken (en de Veluwe) en dat voldoende inzichtelijk is gemaakt binnen welk tijdpad deze maatregelen worden getroffen en wanneer ze naar verwachting effect sorteren.

De rechtbank heeft echter ook een duidelijk en ondubbelzinnig voorbehoud gemaakt en in overweging 11 overwogen dat niet van alle aangekondigde maatregelen op het moment van de uitspraak al duidelijk was of zij daadwerkelijk zullen worden uitgevoerd en welke reducerende effecten dat precies zou hebben. Expliciet is aangegeven dat hoewel in die zaak is geconcludeerd dat verweerder op dat moment voldoende inzichtelijk heeft gemaakt welke

passende maatregelen zullen worden genomen, dit hem niet ontslaat van zijn verantwoordelijkheid om ook in de nabije toekomst daadwerkelijk aan de slag te gaan met de verdere uitwerking en uitvoering van de aangekondigde of andere maatregelen.

De rechtbank merkt daarnaast op dat de bovengenoemde uitspraak ging over een stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied 'Rijntakken' van 0,19 mol/ha/jaar. Voor een dergelijke stikstofdepositie zijn vanzelfsprekend minder passende maatregelen nodig dan voor de depositie van 14,4/45,1 mol/ha/jaar, waar het in deze zaak om gaat.

De rechtbank stelt voorop dat inmiddels meer dan een jaar is verstreken sinds de aangehaalde rechtbankuitspraak en bijna 1,5 jaar sinds de Wsn, de Contourennota en de Uitvoeringsagenda zijn vastgesteld. Verweerder heeft in deze zaak niet meer naar voren gebracht dan opnieuw te wijzen op dezelfde documenten. Het had op de weg van verweerder gelegen om nader toe te lichten in hoeverre uitvoering wordt gegeven aan de maatregelen en of de doelen die daarin worden gesteld ook (kunnen) worden bereikt. Een concrete toelichting op welke stappen inmiddels zijn gezet, had voor de hand gelegen. Daarbij merkt de rechtbank op dat bij de vorige uitspraak met de verwijzing van verweerder genoeg is genomen, maar dat overweging 11 van de aangehaalde rechtbankuitspraak expliciet wijst op de verantwoordelijkheid om ook echt aan de slag te gaan. Destijds was onduidelijk welke maatregelen daadwerkelijk zouden worden genomen en wat de reducerende effecten zouden zijn. Nu, ruim een jaar later, heeft verweerder op de zitting enkel aangegeven dat er in oktober 2022 een voortgangsrapportage is verschenen waaruit blijkt dat diverse maatregelen zijn getroffen. Omdat deze voortgangsrapportage echter niet in deze procedure is ingebracht, kan de rechtbank deze niet betrekken in haar oordeel.

Ten aanzien van hetgeen eiseres over de maatregelen heeft aangevoerd, overweegt de rechtbank als volgt. Uit de maatregelen volgt dat zowel verweerder als de wetgever voor het behalen van een groot deel van de stikstofreductie inzet op stalmaatregelen. De totale geprojecteerde emissiereductie bedraagt tussen de 29 en 41 mol/ha/jaar en daarmee ongeveer een kwart van de totale emissiereductie van tussen de 103 tot 180 mol/ha/jaar. Recentelijk heeft de Afdeling meerdere uitspraken gedaan over emissiearme stalsystemen in de melkveehouderij. Daaruit volgt dat het onduidelijk is of voor bepaalde emissiearme stalsystemen voor melkveehouderijen de emissiereductie wel kan worden gehaald. Dit betekent dat ook niet vaststaat of de beoogde reductie met deze maatregel van 20 tot 27 mol/ha/jaar wel kan worden behaald. Uit het aan deze uitspraken ten grondslag liggende WUR-rapport blijkt daarnaast dat ook voor emissiearme stalsystemen bij varkenshouderijen het verwijderingsniveau van ammoniak ruim lager ligt dan het verwachte prestatieniveau volgens de Rav-normering. Het is daarom ook voor emissiearme stalsystemen bij

varkenshouderijen nog maar de vraag of een beoogde totale reductie van 10 tot 14 mol zal worden gehaald.

De maatregel uit de Wsn inzake het verlagen van het ruweiwitgehalte in veevoer voor varkens, pluimvee en melkvee die moet leiden tot een emissiereductie tussen 18 en 67 mol/ha/jaar, is nog niet uitgevoerd. Het college heeft ook niet nader gemotiveerd wanneer deze maatregel wordt uitgevoerd.

De rechtbank is gelet op het voorgaande, anders dan in de eerdere uitspraak van 22 oktober 2021, in deze zaak van oordeel dat verweerder onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt op welke wijze de maatregelen uit de Wsn, de Contourennota, de Uitvoeringsagenda en het Beheerplan bijdragen aan de noodzakelijke daling van de stikstofdepositie in het Natura 2000-gebied. De rechtbank ziet daarom in deze zaak geen aanleiding om de rechtsgevolgen in stand te laten.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:340

Zaaknummer: 20/4702

Wetsartikelen: 5.4 lid 1 b Wnb en 5.4 lid 2 Wnb

RECHTSPRAAK

Planschade/Dongen

Maximale invulling opstapelen foliebalen, landschappelijke inpassing, aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.

Casus

[Appellant] is sinds 24 december 1996 eigenaar van de woning met bijbehorend perceel aan de [locatie] te Dongen. Het geschil gaat over de hoogte van de door de rechtbank aan [appellant] toegekende tegemoetkoming in de planschade die hij in de vorm van waardevermindering van de onroerende zaak heeft geleden als gevolg van een planologische verandering ten behoeve van woningbouw op ten zuiden en zuidwesten van de onroerende zaak gelegen gronden aan de Leeuweriklaan.

In hoger beroep betoogt [appellant] dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat in de planvergelijking van Tonnaer ten onrechte geen rekening is gehouden met de onder het oude planologische regime bestaande mogelijkheid van het plaatsen van foliebalen met gras in het plangebied tot aan de perceelgrens met de onroerende zaak en tot een hoogte van minstens 4 m. In het advies van Tonnaer is, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 17 februari 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:384), uiteengezet dat langdurige en grootschalige opslag van agrarische goederen niet is opgenomen in de gebruiksbepaling van gronden met een bestemming voor agrarische doeleinden en een subbestemming voor agrarisch kernrandgebied met landschappelijke waarden, zodat opslag van foliebalen met gras in het plangebied op grond van artikel 35, eerste lid, van de planregels van het oude bestemmingsplan niet was toegestaan. Voor zover uit de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:772) volgt dat opslag van foliebalen met gras dat van hetzelfde perceel afkomstig is in beginsel is toegestaan, is van belang dat voeropslag voor eigen gebruik in dit geval niet mogelijk was, omdat op het hier relevante perceel aan de Leeuweriklaan, kadastraal bekend bij de gemeente Dongen, sectie H, nr. 1369 (hierna: perceel 1369), geen agrarisch bedrijf was gevestigd en geen milieuvergunning voor het houden van dieren was verleend. Verder is van belang dat dit perceel een oppervlakte van 1.000 m² heeft. In het verslag van de StAB is niet berekend welke hoeveelheid foliebalen met gras dit op jaarbasis had kunnen opleveren en tot welke schade die hoeveelheid foliebalen had kunnen

leiden. Bovendien was opslag van foliebalen met gras in strijd met de artikelen 12 en 13 van de planregels van het oude bestemmingplan. Indien die opslag niettemin was toegestaan, was deze, gelet op de bij brief van 6 november 2020 aangevoerde argumenten, zo goed als zeker uitgesloten. Ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 15 november 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3086) dat foliebalen met gras het landschap ontsieren en tot verrommeling leiden. Dat was niet verenigbaar met de bestemming van het plangebied onder het oude planologische regime. Ten slotte is van belang dat het plangebied was gelegen in een groene randzone als bedoeld in het groenstructuurplan gemeente Dongen van oktober 1997 (hierna: het groenstructuurplan). Ook op grond hiervan was het plaatsen van foliebalen met gras in het plangebied tot aan de perceelgrens met de onroerende zaak (met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid) uitgesloten, aldus [appellant].

Rechtsvraag

Is het plaatsen van foliebalen op de perceelgrens onder het oude planologische regime met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten?

Uitspraak

Voor zover [appellant] zich op het standpunt stelt dat opslag in beginsel alleen voor eigen gebruik mogelijk was, berust het betoog op een verkeerde lezing van de uitspraak van 13 maart 2019. In die uitspraak, die in een handhavingszaak is gedaan, heeft de Afdeling een oordeel gegeven op basis van (de uitleg van het bestuursorgaan van) de in die zaak toepasselijke planregels. Uit die uitspraak valt niet af te leiden dat opslag in het geval van [appellant] slechts was toegestaan met gras dat van perceel 1369 afkomstig was. Daarom maakt het, anders dan [appellant] meent, niet uit hoeveel foliebalen perceel 1369 op jaarbasis had kunnen opleveren en tot welke schade dat had kunnen leiden. Verder is het, anders dan [appellant] meent, niet relevant dat er ten tijde van de peildatum geen agrarisch bedrijf op perceel 1369 was gevestigd. Het gaat in de planvergelijking immers om de maximale planologische mogelijkheden en niet om de feitelijke situatie. Om dezelfde reden komt ook geen betekenis toe aan het door [appellant] gestelde ontbreken van een milieuvergunning voor het houden van dieren. Het was immers niet uit te sluiten dat deze vergunning zou zijn verleend – daargelaten of deze vergunning nodig was voor opslag van foliebalen.

Voor het geval opslag van foliebalen in het plangebied onder het oude planologische regime was toegestaan, heeft [appellant] in zijn brief van 8 november 2020 gewezen op de belangen van natuur, landschap en cultuurhistorie en de belangen van omwonenden. Verder heeft hij in deze brief vragen gesteld over de verenigbaarheid van opslag van foliebalen met de milieuregelgeving, de volksgezondheid en de brandveiligheid.

In het aanvullend hogerberoepsschrift van 5 april 2022 heeft [appellant], onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 november 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3086), verder aangevoerd dat opslag zou leiden tot ontsiering van het landschap en verrommeling.

Zonder toelichting van de kant van [appellant], die in de brief van 8 november 2020 niet is gegeven, valt niet in te zien dat de in deze brief vermelde belangen en vragen met zich brengen dat opslag van foliebalen in het plangebied met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten.

Verder is de uitspraak van 15 november 2017 gedaan in het kader van een bestemmingsplanprocedure. In die uitspraak heeft de Afdeling, in reactie op de beroepsgrond dat opslag op het eigen terrein ten onrechte is uitgesloten, overwogen dat de raad van de gemeente Simpelveld in redelijkheid het opslaan van foliebalen en stro niet langer heeft toegestaan en dat de raad daarbij het belang bij behoud van de kwaliteit van het landschap zwaarder heeft mogen laten wegen dan het belang van appellant. Daarbij heeft de Afdeling in aanmerking genomen dat de foliebalen en het stro elders kunnen worden opgeslagen en dat appellant ter zitting had toegelicht dat daar meestal voldoende plek is en slechts eens in de zoveel jaar uitgeweken zou moeten worden.

Uit deze uitspraak, die niet in een planschadeprocedure is gedaan, valt niet af te leiden dat opslag van foliebalen in het geval van [appellant] met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Dat, zoals hij heeft gesteld, opslag zou leiden tot ontsiering van het landschap en verrommeling, is daarvoor in ieder geval onvoldoende.

Verder kon het gemeentelijke beleid van het groenstructuurplan niet afdoen aan de planologische mogelijkheden van het oude bestemmingsplan. Indien, zoals [appellant] aanvoert, foliebalen niet thuishoren in de groene randzone, als bedoeld in het groenstructuurplan, kan ook dat niet leiden tot het oordeel dat de StAB in de planvergelijking ten onrechte rekening heeft gehouden met het plaatsen van foliebalen in het plangebied.

De Afdeling ziet, gelet op het voorgaande, geen grond voor het oordeel – in afwijking van de tussenuitspraak van 25 maart 2020 in de andere planschadezaak – dat opslag van foliebalen op perceel 1369 tot aan de perceelgrens met de onroerende zaak niet was toegestaan of met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten.

In het betoog van [appellant] is geen grond te vinden voor het oordeel dat de StAB ten onrechte is uitgegaan van opslag van foliebalen tot een maximale hoogte van 5 m. Anders dan hij veronderstelt, is een stapel foliebalen geen bouwwerk als bedoeld in artikel 1, onder 4, van de planregels van het oude bestemmingsplan. Dat betekent dat de hoogtebepaling van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder c, niet van toepassing was.

Het betoog slaagt niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:403

Zaaknummer: 202201115/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade/Castricum

Verwijzen naar STAB-verslag in andere zaak.

Casus

Op de zitting heeft het college toegelicht dat Langhout bij de beantwoording van de vraag of [wederpartij] van de nieuwe verkeersbestemmingen planologisch nadeel zal lijden, groot belang heeft gehecht aan de vermelding in het verkeersrapport van Goudappel Coffeng dat de voorziene toename van verkeer op de Visweg leidt tot een toename van de geluidbelasting van maximaal 3 dB. Volgens Langhout heeft de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: STAB) in een verslag in een andere zaak over geluidhinder van windturbines vermeld dat een toename van de geluidbelasting van minder dan 5 dB niet leidt tot planologisch nadeel. Langhout heeft daarom in zijn adviezen als uitgangspunt gehanteerd dat [wederpartij] van de geluidstoename vanwege het extra verkeer op de Visweg geen planologisch nadeel kan lijden.

Rechtsvraag

Mag het college verwijzen naar een STAB-advies dat is uitgebracht in een andere zaak?

Uitspraak

De Afdeling volgt dit uitgangspunt niet. Op grond van een STAB-verslag in een andere zaak mag niet de conclusie worden getrokken dat [wederpartij] van de nieuwe verkeersbestemmingen in deze zaak geen planologisch nadeel kan lijden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:390

Zaaknummer: 202106641/1/A2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/Halderberge

Normaal maatschappelijk risico bij directe bouwtitel vs uitwerkingsplan, uitbreiding vs inbreiding. Schaduwwerking. Gelijkheidsbeginsel.

Casus

Appellant heeft bij het college verzocht om tegemoetkoming in de planschade die hij heeft geleden in verband met de inwerkingtreding van het bij besluit van 6 augustus 2019 vastgestelde uitwerkingsplan Oud Gastel Noord fase 3. Het uitwerkingsplan is de planologische basis voor het bouwen van 21 woningen in een ten zuidoosten van de onroerende zaak gelegen plangebied.

In het kader van de beoordeling van de door appellant ingediende aanvraag om tegemoetkoming in planschade heeft de SAOZ het advies gegeven om een drempel van 5 procent te hanteren. Zij heeft daarbij betrokken dat, gelet op de woningbouw binnen de in het bestemmingsplan Oud Gastel Noord opgenomen eindbestemmingen en binnen de uitwerkingsplannen voor fase 1 en fase 2, sprake is van inbreiding van woningbouw die, mede door de al gerealiseerde woningen, in zijn algemeenheid is aan te merken als normale maatschappelijke ontwikkeling.

Appellant vindt dit geen rechtvaardige benadering. Indien woningbouw aangrenzend aan het perceel van appellant eveneens als eindbestemming was opgenomen in het bestemmingsplan, dan was, in het kader van een daarop in te dienen aanvraag om tegemoetkoming in planschade, de ontwikkeling aangemerkt als uitbreiding en had het in de lijn der verwachting gelegen dat het college een drempel van 3 procent had toegepast. Appellant wordt nu geconfronteerd met de al gerealiseerde woningen in de directe omgeving, op basis waarvan een andere beoordeling van het normale maatschappelijk risico heeft plaatsgevonden.

Rechtsvraag

Mocht het college een ander percentage toepassen voor het normaal maatschappelijk risico in

het geval van een uitwerkingsplan (inbreiding) vergeleken met een directe bouwtitel (uitbreiding), die beiden op dezelfde ontwikkeling zien?

Uitspraak

Dat de schade in de andere procedures een direct gevolg is van het bestemmingsplan Oud Gastel Noord, terwijl de schade in het geval van appellant is veroorzaakt door het uitwerkingsplan, is geen rechtvaardiging voor het gemaakte onderscheid en het daaruit voortvloeiende verschil in behandeling. Het uitwerkingsplan is vastgesteld op grond van een uit te werken bestemming in het bestemmingsplan. Bij appellant is de schade dus een indirect gevolg van het bestemmingsplan. Verder heeft het college niet weersproken dat ook in dit geval een drempel van 3 procent zou zijn toegepast, indien de voor appellant nadelige ontwikkeling – het realiseren van 21 woningen in het plangebied – meteen in het bestemmingsplan mogelijk was gemaakt en appellant, naar aanleiding daarvan, een aanvraag om tegemoetkoming in planschade had ingediend.

Dit betekent dat het college in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld door in het geval van appellant een hogere drempel te hanteren dan het in de andere procedures heeft gedaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:406

Zaaknummer: 202200304/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 Wro en 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Handhaving/Maastricht

Wooneenheden mogen zelfstandig worden gebruikt omdat in de verleende omgevingsvergunning geen onderscheid is gemaakt tussen zelfstandige en onzelfstandige wooneenheden.

Casus

De gemeente Maastricht heeft in december 2018 een uitvraag gedaan om tijdelijke woningen voor verschillende doelgroepen te realiseren. SHM heeft op 3 oktober 2019 een omgevingsvergunning aangevraagd voor het realiseren van tijdelijke studentenhuisvesting in 252 wooneenheden, verdeeld over drie afzonderlijke woonblokken op het perceel. Op grond van het ter plaatse geldende bestemmingsplan 'Reparatie- en actualiseringsplan Maastricht Zuidoost' (hierna: het bestemmingsplan), rust op het perceel de bestemming 'Maatschappelijk', waarbinnen wonen niet is toegestaan. Bij besluit van 23 maart 2020 heeft het college een omgevingsvergunning verleend. Bij controles uitgevoerd door een bouwinspecteur van het college in juli en oktober 2020, is vastgesteld dat de wooneenheden waren voorzien van een losse kookplaat en een recirculatiekap met koolstoffilter en dat de gemeenschappelijke keuken niet werd gebruikt. Verder is gebleken dat de wooneenheden te huur werden aangeboden als volledig gemeubileerde, zelfstandige studio's met een eigen toegang, badkamer en keuken. Het college heeft bij besluit van 15 oktober 2020 een last onder dwangsom opgelegd wegens overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo), die ertoe strekt dat alle kookplaten en recirculatiekappen uit de 252 wooneenheden worden verwijderd en verwijderd worden gehouden. Volgens het college is een vergunning aangevraagd en verleend voor onzelfstandige studentenkamers met een douche en toilet, maar zonder keuken, en zijn door het realiseren van een kookegelegenheid, bestaande uit een kookplaat en een recirculatiekap, in afwijking van de verleende omgevingsvergunning zelfstandige wooneenheden ontstaan.

De rechtbank heeft het besluit van 15 oktober 2020 herroepen. Bij het besluit van 9 maart 2021 heeft het college, na vernietiging van de eerder opgelegde last, een last onder dwangsom opgelegd wegens handelen in strijd met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

SHM betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de wooneenheden worden gebruikt in strijd met de bij besluit van 23 maart 2020 verleende omgevingsvergunning. In de omgevingsvergunning is volgens haar geen onderscheid gemaakt tussen zelfstandige en onzelfstandige wooneenheden. Daarbij geeft SHM aan dat een keukenblok met gootsteen en kraan is vergund, en dat de losse kookplaat en recirculatiekap niet in het keukenblok zijn gebouwd en om die reden ook niet in de bouwtekeningen zijn opgenomen. Volgens SHM maken de kookplaat en recirculatiekap, net als een magnetron, waterkoker of koffiezetapparaat, geen onderdeel uit van een te vergunnen bouwplan en zijn ze evenmin vergunningplichtig. Ook voert SHM aan dat de rechtbank ten onrechte het voortraject en de correspondentie tussen de gemeente en SHM over de aanvraag heeft betrokken bij het antwoord op de vraag waar de aan haar verleende vergunning toe strekt. SHM voert verder aan dat het college een vergunningvoorschrift aan de omgevingsvergunning had kunnen en moeten verbinden als het het 'wonen' had willen beperken tot 'onzelfstandig wonen'. Daarbij wijst zij, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 oktober 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2547, erop dat uit het oogpunt van rechtszekerheid in een motivering en overweging van een besluit geen voorschrift kan worden gelezen.

Het college heeft in zijn schriftelijke uiteenzetting en ter zitting van de Afdeling aangegeven dat de verleende omgevingsvergunning uitdrukkelijk ziet op onzelfstandige kamers, conform de uitvraag. Daarbij heeft het college aangegeven dat het op grond van het voortraject en de correspondentie over het aanpassen van de bouwtekeningen, voor SHM duidelijk had moeten zijn wat volgens het college het verschil is tussen een (onzelfstandige) kamer en een (zelfstandige) woning. Alle 252 wooneenheden zijn volgens het college aan te merken als kamers, dus als onzelfstandige wooneenheden. Volgens het college bestond er om die reden ook geen grond om een vergunningvoorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden, waarbij het gebruik als zelfstandige wooneenheid wordt verboden.

Rechtsvragen

1. Is er sprake van een overtreding omdat de wooneenheden zelfstandig worden gebruikt?
2. Zijn het voortraject en de correspondentie tussen de gemeente en SHM over de aanvraag terecht betrokken bij het antwoord op de vraag waar de aan SHM verleende vergunning toe strekt?
3. Bestond er een reden om een vergunningvoorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden, waarbij het gebruik als zelfstandige wooneenheid wordt verboden?

Uitspraak

1. De Afdeling is van oordeel dat de 252 wooneenheden niet worden gebruikt in strijd met de verleende omgevingsvergunning, zodat er geen overtreding is en het college niet bevoegd is handhavend op te treden. Daarvoor is van belang dat in de bij besluit van 23 maart 2020 verleende omgevingsvergunning staat dat de vergunning wordt verleend voor het realiseren van studentenhuisvesting in 252 wooneenheden, zonder dat het gebruik van die wooneenheden daarbij nader is gespecificeerd. Duidelijk is in ieder geval dat de vergunning voorziet in de realisatie van 252 wooneenheden in strijd met het bestemmingsplan. Daarnaast is op het aanvraagformulier als toelichting bij de projectomschrijving vermeld dat het gaat om 'de realisatie van 126 tijdelijke geprefabriceerde woon-units (252 tijdelijke wooneenheden) ten behoeve van studentenhuisvesting'. De Afdeling is van oordeel dat uit het alleen intekenen van een keukenblok zonder kooktoestel en enkele gezamenlijke voorzieningen niet duidelijk blijkt dat de omgevingsvergunning uitsluitend zou voorzien in onzelfstandige wooneenheden.
2. Daarnaast maakt het voortraject voorafgaand aan de vergunningverlening en de gevoerde correspondentie geen onderdeel uit van de verleende omgevingsvergunning. Dat in die omgevingsvergunning verwezen wordt naar de randvoorwaarden die in het kader van de uitvraag zijn gesteld aan de wooneenheden, maakt dat niet anders, gelet op het feit dat daarin niet bindend is vastgelegd dat het om onzelfstandige wooneenheden moet gaan. Hoewel het college in dat voortraject en de correspondentie aan SHM heeft laten weten dat de 252 wooneenheden alleen als onzelfstandige wooneenheden mogen worden gerealiseerd conform de uitvraag, is de reikwijdte van de verleende vergunning niet uitdrukkelijk beperkt tot onzelfstandige bewoning.
3. Als het college het gebruik daartoe had willen beperken, had het SHM moeten vragen haar aanvraag aan te passen in 252 onzelfstandige wooneenheden of duidelijk in de omgevingsvergunning moeten beschrijven dat het gebruik alleen ziet op onzelfstandige bewoning. Dat had het college bijvoorbeeld ook kunnen doen door een voorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RVS:2023:293

Zaaknummer: 202103222/1/R4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c Wabo